

עפ"ת 55586/10/21 - שחור רועי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 55586-10-21 רועי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90520245417

כבוד השופט עמית יורם צלקובניק	בפני
שחור רועי	מערער
	נגד
מדינת ישראל	משיבה
	המערער ע"י עו"ד דוד גולן
	המשיבה ע"י עו"ד נופר פשרל

פסק דין

ערעור כנגד החלטת בית המשפט לתעבורה בפתח תקוה (כב' השופט מ' כהן) בהמ"ש 6246-08-21 מיום 29.8.21 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 16.8.21 להארכת מועד להישפט הנוגעת להודעת תשלום קנס לפיה נהג המערער ביום 29.12.20 בצומת ויצמן - הרצל בגדרה, במהירות העולה על המותר, על פי מדידת מצלמת מהירות א-3. בהודעה צוין כי ניתן לשלם את הקנס או להגיש בקשה להישפט עד יום 1.6.21.

בבקשה שהוגשה באמצעות ב"כ המערער נטען כי המערער הגיש בקשה להישפט ביום 25.4.21 בתוך המועד החוקי, והוצג אישור על משלוח דבר דואר רשום שבוצע באמצעות ב"כ המערער. קודם לכן, ביום 15.2.21, שילם המערער את הקנס, לטענת ב"כ מתוך חשש לתוספת פיגורים. עוד נטען כי "תיקים רבים נמחקו בגין תקלה כזאת או אחרת" בהפעלת המצלמה המוצבת בגדרה. לבקשה צורף תצהיר כללי של המערער המאמץ את הנאמר בבקשה.

בהחלטת בית משפט קמא צוין כי התצהיר שהוגש כללי וסתמי; כך גם הטענה בדבר מחיקת התיקים הנוגעים להפעלת המצלמה, ולא הוצגה כל אסמכתא לביסוסה. עוד נקבע כי נוכח תשלום הקנס רואים את המערער כמי שהודה בעבירה, הורשע ונשא את עונשו.

בהודעת הערעור נטען כי המרכז לגביית קנסות נוהג לאחרונה, לשלוח התראות לגבי תשלום הקנס בטרם חלפו 90 הימים בהם ניתן להגיש בקשה להישפט או לשלם את הקנס, וכי אין לראות בתשלום הקנס על רקע חשש להיווצרות תוספת פיגורים, משום הודאה. עוד נטען כי המערער כופר בעבירה, וכי יש ליתן ביטוי לתקלות הנטענות בהפעלת המצלמה.

סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 (להלן - **חסד"פ**) קובע כי "**שילם אדם את הקנס רואים אותו** עמוד 1

כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו". כפי שכבר נפסק ברע"פ 641/19 אייל מילר נ' מדינת ישראל (10.4.2019): "מששילם אדם את הקנס, יחול לגביו ההסדר הקבוע בסעיף 229(ח) ובקשות לביטול הקנס על ידי התובע או בקשות להישפט כרוכות בשיקול דעת ויתקבלו רק אם יעמוד המבקש בתנאים שאליהם מפנה הסעיף".

המערער טען כי שילם את הקנס מתוך חשש להיווצרות תוספת פיגורים ואולם תשלום בנסיבות אלה אינו מקים כשלעצמו מחסום בפני החלת סעיף 229(ח) לחסד"פ, ואין בכך כדי להוות "נימוק מיוחד" במובנו של סעיף 230 לחסד"פ, לפיו ניתן להאריך מועד להישפט (ראו בעניין זה, רע"פ 21/2342 **ענאיה שדיד נ' מדינת ישראל**, (8.4.21)). עוד אציין כי הקנס שולם כחודש ומחצה לאחר ביצוע העבירה, בטרם חלף המועד לתשלום, ולא הובאה כל ראיה קונקרטית, לביסוס הטענה כי המערער שילם את הקנס מתוך כפייה או אילוץ, הקשורים בהודעת חיוב כלשהי שקיבל מהמרכז לגביית קנסות.

המערער טען כי לא ביצע את העבירה, ואולם כפי שציין בית משפט קמא מדובר בטענה כללית בלבד, ולטענה המופנית כנגד מדידת המצלמה במקום הצבתה בגדרה, לא הובאה כל ראיה לתמוך. למעלה מהצורך אפנה בעניין זה לפסק הדין שניתן לאחרונה ברע"פ 7967/21 **מירון נ. מדינת ישראל** (22.11.21), ולפסקי הדין של בית המשפט המחוזי המוזכרים בו, שבהם עלו טענות הקשורות בהפעלת המצלמה בגדרה, ועולה מהם כי ביטול הדוחות שהופקו מאותה מצלמה במשך תקופה מסוימת - ואין כל ראיה שאותה תקופה רלוונטית למועד ביצוע העבירה על ידי המערער - אינו קשור בתקלות בהפעלת המצלמה, אלא בהחלטת המשטרה להתריע בפני הנהגים על עצם הצבתה של המצלמה החדשה, שלא היתה ממוקמת באותו מקום עד אותה עת.

בנסיבות אלה נדחה הערעור.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ז טבת תשפ"ב, 31 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.